

در خود فقه با توجه به حیطة‌ای که آیات و روایات دارند مشخص می‌شود که موضوعی تاریخی و مربوط به شرایط خاص است و یا در ذات آن موضوع حرمت نهفته است.

شماره پرسش: ۱۲۲۶۶

تاریخ ارسال پرسش: ۱۳۹۴/۲/۳۱ ۰۳:۵۹:۵۶

متن پرسش

سلام استاد: ببخشید راهکار دینی برای ترک خودارضایی در کسانی که دچار اعتیاد به این موضوع شده‌اند چیست؟ در یکی از کارگاه‌های علمی مشاوره که به مشکلات نوجوانان و جوانان می‌پرداخت، هدف در ترک خودارضایی، به حد نرمال رساندن این مسئله است و حد نرمال از نظر ایشان، یکی دو بار در ماه است. نظر اوریال این است که وقتی احساس گناه در این باره بالا می‌رود، اضطراب زیاد می‌شود و فرد برای رهایی از تنش، دوباره دست به این عمل می‌زند و این چرخه ادامه می‌یابد. او با اینکه مبنایی علمی برای مباحث دینی قائل است و کسی را مثلاً به خودارضایی تشویق نمی‌کند، ولی دین را به دلیل تغییر زمانه و تغییر سن ازدواج و... در این زمینه کمک کننده نمی‌داند و نیاز به اجتهادی مجدد از سوی علما احساس می‌کند! مثال‌هایی مثل مجوز خوردن گوشت مردار در شرایط اضطرار از جمله توجیحات ایشان است. در این موارد و در پاسخ به این نظرات علمی چه باید گفت؟ وظیفه ما در قبال شنیدن این جور نظرات چیست؟ آیا باید همان جا موضع‌گیری کنیم یا کار دیگری؟ و حتی در بحث مسائل و مشکلات جنسی کودکان و نوجوانان، هر از گاهی از سوی همکلاسان یا استاد، بی‌غرض یا باغرض، مثال‌هایی از مشکلات مربوط به خانواده‌های مذهبی و انحرافات آنان یا فرزندان‌شان آورده می‌شود که آزاردهنده است دین را با متدینین و چادر و ریش و مسجد تفسیر می‌کنند و... ممنون از راهنمایی

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: حقیقت امر آن است که در این مورد هرکس نمی‌تواند از خود نظر بدهد زیرا مسئله‌ی حرام‌بودن و یا حرام‌نبودن چیزی از طریق تفقه فقها معلوم می‌شود و در خود فقه با توجه به حیطة‌ای که آیات و روایات دارند مشخص می‌شود که موضوعی تاریخی و مربوط به شرایط خاص است و یا در ذات آن موضوع حرمت نهفته است. لذا باید بدون آن‌که از برخورد حکیمانه عدول کنیم به طرف مقابل گفت اجازه بدهید در چنین مواردی که می‌خواهیم حرام‌بودن چیزی را بشناسیم، از خود نظر ندهیم. موفق باشید